

ג א מיי פ"ד מהל' כלס
ה' ז ופ"ו מהל' גזילה
הכלה ג טו"ע ח"מ ס'
שקם בהג"ה:
גא ב מיי פ"ט מהל'
גזילה ה' א סמג
לארן קנד:
גב ג מיי שם פ"א הל' טו
סמג עשין ע"א טו"מ
ס' שג:
גב ד מיי שם פ"ג הל' ו
סמג שם:
גה ה מיי פ"ו מהל'
ערכין הל' טא סמג
עשין קלג:
גה ו מיי שם הלכה כד
סמג שם טו"ע ח"מ
ס' שג סע"ו ו טו"ע
י"ד ס' רמב סע"ג ו:
גז ז מיי פ"ט מהל'
וע"ש בהג"ה:
גז ה מיי פ"ד מהל'
גזיבה הל' טו:

מה מביחה לאלתר אף מבירה לאלתר. וא"ת והא ממנש לאלתר קודם ידיעת צעלים אי אפשר להיות דומיא לטביחה דה"ל יאוש שלא מדעת וקיימא לן כצ"י דלא הוי יאוש וי"ל לטביחה נמי אין דרך לטבוח לאלתר עד שיצוא לצימו וצמוך כן מסתמא יודעין הצעלים:

גניבה בנפש תוביח. וא"ת גניבה צנפס שאני דלא איתקש לטביחה וי"ל דהכא נמי לא איתקש לטביחה אלא בלא היקדשא יליף לה מנציחה ולהכי קאמר ר' יוחנן דלדרכה אית לן למילף מכירה ממכירה: **רבי** יוחנן סבר חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. מימה ללכאורה קי"ל כרצה דיאוש כדי קני וקי"ל כר' יוחנן לגבי ר"ל דחיוביה אף לאחר יאוש ומנאי חיובי אחר יאוש כיון דיאוש קני שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר וי"ל דאפשר דלא קי"ל לא כרצה ולא כר' יוחנן דכמה אמוראי נחלקו בשני אלו הדברים:

הוא דאמר בצנועין. וא"ת והא לנעוים מחללין אף אחר יאוש דהא סתם גניבה הוי יאוש צעלים כרצון דר"ש^א א"כ קסברי לנועין דיאוש לא קני ור"ל מודה דאין יכול להקדיש אחר היאוש דסבר יאוש קונה וכ"ת דהוי יאוש שלא מדעת שאינם יודעים אם לקטו אם לאו הא גבי ממרי דזיקא אמרי' באלו מציאות (ב"מ ד' כג: ושם^ב) כיון דשכיחי דנתרי חזיב יאוש מדעת וי"ל דהכא לא שכיח כולי האי שילקטו שראים מן הצעלים ולא דמי לממרי דזיקא וחשיב יאוש שלא מדעת ואפי' למ"ד יאוש שלא מדעת הוי יאוש איכא למימר דלנועין סברי כר"ש דאמר דסתם גניבה לא הוי יאוש צעלים וא"ת והיכי ממדי הקדש לחילול שכמו שיכול לחלל מה שציד חזירו כן יכול להקדיש והלא אע"פ שאין יכול להקדיש פירות של חזירו יכול לחלל הקדש של חזירו כדמשמע בריש האשה רבה (בימות ד' פת). דקאמר אי קדושת דמים משום דצידו לפדותו ואי קדושת הגוף אי דידיה כו' משמע דבקדושת דמים אין חילוק בין דידיה לחזריה וי"ל דלא דמי דהקדש מאחר שהקדש יאל מרשות צעלים וכמו שהצעלים יכולין לפדותו כמו כן אחר אצל כרס רבעי^ט הצעלים זכאים לאוכלה בירושלים וא"ת אכתי הרי יכול לחלל מעשר שני של חזירו דאמרין בפרק האיש מקדש (קדושין

דף נה: ושם) אין לוקחין בהמה טמאה עצדים וקרקעות מנמעות מעשר שני ואם לקח יאכל כנגדן בירושלים ופרין אמאי יחזור דמים למקומן ומשני כשברח אלמא מחללין מעות שציד המוכר וי"ל דהתם הוי כמו גזלן דאי לא ברח הוי המקח חוזר בו והוי כמו גזל ולא נתייאשו הצעלים ולכנועין דהכא אי נמי התם קנסא בעלמא וכן משמע התם מתוך הסוגיא ומיהו בפרק לולב הגזול (סוכה ד' גט. ושם) משמע שיכול אדם לחלל [דמין] פירות שביעית של חזירו שלא מדעתו דמניא אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יומר ממזון שלש סעודות ואם מסר אומר הרי מעות הללו מחוללין על פירות שיש לי צמוך צימי וצא ואוכלן צמורת שביעית וי"ל דאפקיניהו רבנן מרשות עם הארץ כדי שלא יהא נכשל ואוקמיניהו צרשות זה שיכול לחלל דהפקר צ"ד הפקר ומיהו קשה דבפ"ק דצבורות (דף יא. ושם ד"ה הפודה) משמע דהפודה פטר חמור של חזירו פדיונו פדוי ואפילו שלא מדעתו מדבעי ליה פדיונו פדוי לפודה או דלמא פדיונו פדוי לצעלים ואי מדעת צעלים דומה היה דפדיונו פדוי לצעלים ויש לומר דפטר חמור לא דמי לכרס רבעי דכיון דאסור בהנאה הוי כמו הקדש לענין זה שיכול כל אדם לפדותו ולא ממנש הוי כהקדש דהקדש פשיטא לן דפדיונו פדוי לפודה ובפטר חמור מסקינן דפדוי לצעלים ומיהו דבר תימה דהיכי ממדי הקדש כלל לחילול דלמא לא יוכל לחלל נטע רבעי ומעשר שני של חזירו שלא מדעתו כיון דזכות הוא לו דזכין לאדם שלא בפניו דהא דמצנעי לן בצאין בין המודר (גדלים ד' לו:) התורם משלו על של חזירו כרין דעת צעלים או לאו היינו טעמא דקאמר התם דלמא ניחא ליה למעמד מלוא ממנוניה אצל הכא וכי אין טוב להם למלקטים שיחללו אותם הצעלים ממה שיאכלו בלא חילול [וע' מוס' קדושין טו. ד"ה מתקין]:

סדע שססס גניבה. מיד ממייאשין ואם מוכרן גנב לאחר מיד קנה דאיכא תרתי יאוש ושינוי רשות. ומנאי שהרי אמרה תורה גנב ומכר משלם ד' וה' והא דלמא לא אייאוש מרה ולא מכירה היא: אלא לאו משום דסתם גניבה יאוש צעלים היא. אלמא מדליף ר' אלעזר טעמא מהאי ש"מ כרז שסת ס"ל דאי שמענא ליה למרה צהדיא דלא אייאוש פטור המוכר מנ' וה': ודלמא. חייביה רחמנא ואע"ג דלא אייאוש. לר"א פריך דליף מהכא יאוש לסתם גניבה: ודלמא דשמעיניה דאייאוש. צהכי משמע קרא אצל סתם גניבה לא מילף מינה: **גניבה** צנפס. הגונב נפש ומכרו אין כאן יאוש שאין אדם מתייאש על עצמו ורחמנא חייביה אע"ג דלא אהנו מעשיו: **לאחר יאוש מאי**. מי ס"ל יאוש גרידא קני כרז ושלו טובח ומוכר או דלמא יאוש לא קני וכ"ש דלאחר יאוש מתייב דאהנו מעשיו: **גנב והקדיש משלם כפל** לנעוים: **ואינו משלם ד' וה'.** דהא כי טבח דהקדש טבח ורעהו אמר רחמנא ישלם שנים (לרעהו) ולא להקדש וכיון דפטריה מכפל מו לא מחייב צנפייה ומכירה דמשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא ולא שלשה וארבעה וכי מדלית כפל מייייהו הוי ליה שלשה וארבעה: **מה ביתו שלו אף כל שלו גרסי'** שהקדישו צעלים. ולעולם לפני יאוש: **הוא דאמר**. ר"ל דמלצה כשהקדישוהו צעלים: **ספר לה כלנועין**. דלמתינן לקמן (ד' סט.) צרכס רבעי הנועוים מניחין כו'. בני אדם חסידים שרויין לסלק ידי כל אדם מן העזירה כשיש להן כרס רבעי וחוששין שמא אוכלין ממנו עוברי דרכים בלא פדיון: **מניחין מעות ואומרים כל הנלקט מזה**. כל מה שלקטו בני אדם היום מכאן יהא מחולל. אלמא אע"ג דלתימה צרשומייהו מפרק ותפיס להו למעות צקדושה: **והרי חורה קרן לנעוים**. אי כשהקדישו צעלים כפל אמאי משלם הרי חורה קרן לידם דאקדשוהו כל היכא דלתימה וכפל לא מחייב אלא כשנמצאת ציד גנב שנאו עדים דכתיבו^ז אם המנאץ תמנא צידו: **כשעמד בדין**. שנאו עדים קודם שהקדישוהו צעלים: **בקזוזות**

רבינו הגנאל

חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש. ואמ' גניבה בנפש תוביח(ה) שאין יאוש לבבלין וחיובי. ואף על גב דריש לקיש פליג עליה. אוחיבה ר' יוחנן דריש לקיש גנב והקדישו הגנב ואחר כך טבח ומכר משלם כפל ואינו משלם ד' וה'. ואקמה לאחר יאוש (כיביתו) [נביתו]. וריש טעמא דהקדיש דכי קא טבח דהקדיש קא טבח, וכת' קרא רעהו למעוטי הקדש, הא לא אקדיש משלם תשלומי ד' וה' לאחר יאוש. ואו סלקא דעתא לאחר יאוש קני אמאי משלם כלל, שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר. ופרין ריש לקיש, לעולם לפני יאוש ובגנן שהקדישו הבעלין בבית הגנב, וטעמא דאקדישו הא לא אקדיש חיוב ד' ה' משומיה דאמי לפני יאוש הוא דמשלם ד' וה'. ואקשינן על ריש לקיש, ומי מצי בעל הבתמה להקדישו בבית הגנב והא"ר יוחנן כת' ואיש כי יקדיש את ביתו קודש, מה ביתו שלו אף כל שלו, ומה ביתו ברשותו אף כל ברשותו וכל מי שאינו שלו או אפילו הוא שלו ואינו ברשותו לא מקדיש. והוא, כגון מי שגזל ולא נתייאש הבעלין שניהם אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו. ופרין, ריש לקיש דאמי בצנועין דתנן במעשר שני בפרק (ד' ה') הצנועין מניחין את המעות ואומי' כל הנלקט מזה מחולל על המעות האלו. פיר', כרס רבעי אמרה תורה ובשנה הרביעי יהיה כל פדיו קדיש הלולים ליי'. אחליה והדר אכליה. והוי הצנועין עושין מרת חסידות מניחין מעות ואומרים כל הפירות האלו שנלקטו מן הכרם הוו יהיו אלו פדיונם, וכשם שפרדין הפירות ואף על פי שאינם ברשותם, כך מקדישין דבר שאינו ברשותם. ואקשינן לריש לקיש, והרי חורה קרן לבעלים, שסבר הקדישו מה שגנב להן וההקדיש אין בו דין כפל. ומיין, בשעמד בדין קודם שקדישו נתייב הגנב לשלם ובגנן